

Venlighed på LEJREN

Jordan Monson Wright

(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

Kat gned sig nervøst på sin armprotese, da mor kørte ned ad grusvejen. »Mor, jeg er bange.«

Mor sendte hende et ømt smil. »Det ved jeg. Men jeg tror, at du vil kunne lide sommerlejren, skat. Tænk på alle de nye børn, du kommer til at møde.«

Kat sagde ikke noget, men indeni tænkte hun, *det er det, jeg er bange for.*

Snart ankom de til lejren. Mor gik med Kat hen for at tale med hendes lejrrådgiver, Brian. »Kat fik amputeret sin arm som spæd,« fortalte mor ham. »Det kommer ikke til at påvirke hendes deltagelse, men nogle gange kan det gøre det lidt svært at møde nye mennesker.«

»Bare rolig, Kat,« sagde Brian. »Vi er alle glade for, at du er her.«

Kat havde det sjovt med at møde børnene i sin gruppe. De gav gruppen navnet de lilla tigre. De tog på vandretur, spiste ost og kiks og løb om kap. Kat var en af de hurtigste i gruppen.

Sidst på dagen meddelte Brian, at de skulle konkurrere mod en anden gruppe i et sækkeløb. Kat håbede, at de lilla tigre ville vinde.

Da det var hendes tur, trak Kat sækken op omkring sine knæ og begyndte at hoppe. Men det var for svært at holde sækken oppe med en hånd, og hun snublede over det tunge stof. Kat faldt og rullede ned på græsset. Da hun kom op igen, havde det andet hold afsluttet løbet. Kats hold havde tabt.

Samme aften under aftensmaden fortalte Kat sine forældre om sækkeløbskatastrofen. »Jeg vil ikke tilbage til lejren,« sagde hun. »Holdet tabte på grund af mig. De ønsker ikke, at jeg kommer tilbage.«

Kat vidste, hvordan det føltes at være anderledes.

»Det er jeg ked af, søde.« Mor gav Kat et knus. »Jeg er sikker på, at dine nye venner stadig holder af dig. Og du ved, hvem der altid vil elske dig, uanset hvad?«

»Det vil du.« Kat smilede lidt.

»Ja. Vi elsker dig. Og det gør vor himmelske Fader også. Du er også hans barn, husker du nok?«

»Det lyder som om, du havde det sjovt før sækkeløbet,« sagde far. »Hvorfor giver du ikke lejren en chance til?«

Kat nikkede. »Okay.«

Far smilede. »Prøv at lægge mærke til de gange folk er venlige mod dig. Og hold øje med måder, du kan være venlig mod andre på. Det hjælper altid mig, når jeg har det svært.«

Næste dag på lejren, hilste børnene fra Kats gruppe på hende med high-fives og knus. Ingen nævnte sækkeløbet og Kat glemte, hvor bekymret hun havde været. Hun fortalte vittigheder til sine nye venner, mens de ventede på, at aktiviteterne skulle begynde.

Så kom rådgiveren Brian hen til gruppen. Ved siden af ham stod en dreng på Kats alder. »Hør her, lilla tigre«, sagde Brian, »vi har en ny ven i dag.

Han hedder Rodrigo. Rodrigo taler kun spansk, så vi forsøger at finde en rådgiver, der taler spansk, til at hjælpe ham.«

Kat lærte lidt spansk på sin skole, men hun kunne kun sige meget lidt. Hun var for nervøs til at prøve at tale med Rodrigo.

Så kiggede hun på ham. Han så også bange ud. *Det må være hårdt ikke at tale det samme sprog som de andre børn,* tænkte hun. Hun vidste, hvordan det føltes at være anderledes.

Kat huskede på, hvordan alle hendes nye venner havde budt hende velkommen i gruppen. De fik hende til at føle sig elsket, ligesom Jesus ville have gjort. Hun ønskede at gøre det samme for Rodrigo.

Kat huskede, hvordan man sagde »hej« på spansk. Så hun tog en dyb indånding og gik hen til Rodrigo. »*Hola,*« sagde hun med et smil.

Rodrigos bekymrede ansigtsudtryk forsvandt, og han smilede tilbage. Kat rakte sin håndprotese frem.

»¿Amigos?« spurgte hun. *Venner?*

Rodrigos smil bredte sig. Han tog hendes hånd og trykkede den. »Amigos.« ●